

noget længere tilbage, da den var dobbelt saa høi som nu, men tillige vil den komme til at staa nogenlunde i Niveaue med de fleste andre søfarende Nationers. Dertil kommer endnu en Betragtning, og det er den, at forsaavidt man ogsaa skulde anse det for vort Vedkommende ønskeligt fuldstændig at ophæve den udenrigffe Skibsafgift, kunde det dog maaste være nyttigt ikke at gjøre det paa eengang, men i alle Tilfælde beholde Noget tilbage for at opnaa en tilsvarende Fordel fra andre Lande. Jeg har derfor ikke kunnet være med til at stille et Forslag om paa eengang at gaa til en fuldstændig Ophævelse af den udenrigffe Skibsafgift, da jeg netop tror, at naar jeg selv skulde have haft det fulde Ansvar, kunde jeg ikke være gaaet videre, idetmindst ikke for Dieblisset, end til en Nedfættelse af omtrent Halvdelen af Afgiften.

Finantsministeren (Strup): Jeg skal først udtale, at jeg ikke har nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa det Vædringsforslag, som subsidiaert er stillet under Nr. 1, det Vædringsforslag, som det ærede Medlem, der nu satte sig, anbefalede. Det er en forholdsvis ubetydelig Udvidelse af, hvad der allerede er foreslaaet i Lovforslaget. Dernæst skal jeg udtale eller rettere gjentage, hvad jeg allerede har udtalt i Udvalget, at efter min Anskuelse vil Skibsafgiften være den af de indirekte Statsindtægter, som man først vil komme til at kaste overbord, naar man kommer til at gjøre et alvorligt Forsøg paa en Revision af Told- og Skibsafgifterne, eller i det Hele af de indirekte Afgifter. Men jeg vil bede bragt i Erindring ved denne Leilighed, hvad jeg oftere paa dette Sted har haft Anledning til at udtale, at der for mig er meget stor Forskiel paa en Reform, der, retteligen oversat, vil sige en Reduktion, og saa en Toldreform, der kun er en Revision, og som altsaa vil kunne give Erstatning paa nogle Poster for, hvad der tages bort paa andre. Mine Udtalelser i Udvalget og altsaa ogsaa her i Salen maa ikke forstaaes saaledes, at jeg med Hensyn til en saa betydelig Statsindtægt som den, der nu haves af Skibsafgiften, navnlig af den udenrigffe Skibsafgift, skulde have skiftet Standpunkt, saa at jeg nu skulde være villig til for mit Vedkommende at gaa ind paa en Ophævelse uden Bederlag af denne betydelige Statsindtægt. Hvad Hovedforslaget angaar, det, der er stillet af det hele Udvalg, maa jeg indstyre den Bemærkning, at den Udtalelse, jeg hørte fra det ærede Medlem, der nu satte sig, forekommer mig ikke at stemme med, at han ogsaa er med til at stille dette Forslag. Saaledes som Vædringsforslaget foreligger, er jo det principale Forslag nemlig stillet af det hele Udvalg. Det kunde, forekommer det mig, være noget tvivlsomt, hvorledes dette Vædringsforslag i Virkeligheden skal forstaaes. Det maa jo erindres, at hvor der er Tale om Forandringer

i Afgifterne af den udenrigffe Skibsart, er der forskellige Gjenfidsighedsforhold, som kunne komme i Betragtning. Det Første er, at danske Skibe af det vedkommende fremmede Land stilles lige med Landets egne Skibe, og et andet Gjenfidsighedsvoilkaar er, at det fremmede Lands Skibsafgift overhovedet ikke stilles høiere end vor Skibsafgift i indenrigff Fart. En Uttring af den ærede Drdsfører bringer mig til at antage, at det er denne sidste Art af Gjenfidsighed, som det ærede Udvalg nærmest har haft for Die, naar det foreslaar, at Loven bemyndiger Regjeringen til ved kongelig Anordning at ophæve den udenrigffe Skibsafgift mellem Steder, der ligger indenfor de i Vædringsforslaget angivne Kredse. Som sagt, en Uttring af den ærede Drdsfører bringer mig til at antage, at det nærmest er denne Gjenfidsighed, som Udvalget har for Die, naar det i Betænkningen siges, at det ikke alene skulde være Gjenstand for fornøyet Overveelse, om man skulde fritage den udenrigffe Skibsart for Afgift i visse Tilfælde, men at det ogsaa skulde være efter fornøden Forhandling med andre Regjeringer. Jeg tror ikke at have taget fejl i, at det har været den ærede Drdsførers Mening, at denne Bemyndigelse kun skulde benyttes der, hvor det fremmede Land, Nabolandet, vilde stille Skibsafgifterne lige med de danske; det vil altsaa siges, ophæve dem, thi det maa jo erindres, at hele Bestemmelsen gaar ud paa at ophæve Skibsafgiften; den gaar ud paa at kunne stemple visse Afgifter af den udenrigffe Skibsart som indenrigffe, og da Lovforslaget foreslaar at gjøre den indenrigffe fri, bliver det nysigtigt det Samme som fuldstændig at ophæve visse Arter af den udenrigffe Skibsart. Det forekommer mig ogsaa, at dette vilde være en fornøstigt Forstaaelse af Bemyndigelsen, da det jo er klart nok, at kun forholdsvis en lille Del af det, man ønsker opnaaet, vil opnaas, naar Skibsafgifterne ensidig ophæves fra dansk Side, medens de f. Ex. opretholdes fra norsk, svensk og tydsk Side. Det er klart, og det vilde være saa meget betænkeligere, som det jo paa ingen Maade kan siges, at denne Afgift alene tynger paa Rhederierne. Det er jo det Giendommelige ved disse indirekte Afgifter som ved saa mange andre, at man har meget ondt ved bestemt at angive, hvem det egentlig er, der til Syvende og Sidst udreder Afgifterne. Jeg vil indrømme, at der er Tilfælde, hvor det nærmest maa antages, at det er Rhederierne, som Afgiften tynger paa, og dette vil navnlig kunne siges at være Tilfældet, hvor en bestemt Skibsart trykkes af en Konkurrence med et andet Forbindelsesmiddel. Der er der Sandfynlighed for, at Skibsafgiften særlig tynger paa Rhederiet, idet dette ikke paa Grund af Konkurrencen kan forhøje sine Fragter med Afgiftens Beløb og altsaa søge Erstatning i en forhøjet Fragt for, hvad det betaler i Skibsafgift. Men det turde vel forholde sig saa, at det er i